

In Memoriam van Annie van Oostrum -

zoals voorgelezen op haar uitvaart op maandag 1 mei 2023
door haar medezuster Joanna Dekkers

Annie kwam uit een eenvoudig maar heel warm en beschermd katholiek gezin en was de oudste van 4 broers en 3 zussen. Haar vader was arbeider en haar moeder huisvrouw. Ze woonde naast het gezin van haar oom, de tweelingbroer van haar vader, en zat met haar nichtje Wil samen in de klas. Haar opa woonde tegenover hen, aan de overkant van de Oude Rijn. Vader overleed op 64-jarige leeftijd, toen Annie al in Tanzania zat. Ze hoorde het pas 14 dagen later. Alle 4 de broers van Annie zijn naar Canada geëmigreerd, waarvan als enige broer Jos nog over is. Een zus van Annie is naar Australië geëmigreerd en de andere twee, Lenie en Thea, zijn hier aanwezig, alsmede haar zwager Gerard en nichten Ilse en Petra.

Na de lagere school heeft Annie haar naaidiploma gehaald, ze wilde graag coupeuse worden maar moest thuis gaan meewerken. In 1952 ging ze op haar 19^e naar het postulaat van de Witte Zusters in Maarn. Na anderhalf jaar ging ze weer terug naar huis, want de zusters vonden haar toch nog te jong. Annie moest nog wat levenservaring opdoen buiten de kloosterwereld. Na enige tijd ging ze werken als hulp in de huishouding bij een groot boerengezin in Bunnik. Dit bleek familie te zijn van haar latere medezuster Leny van Bentum.

Daarna deed ze, op verzoek van de Congregatie, de opleiding voor verpleegster in het St. Elisabethziekenhuis in Tilburg. Een hele gezellige tijd, vertelde Annie hierover, ook al hield ze niet van dansen of feestjes. Ze hield echter wel van modeshows! Na haar verpleegstersexamen in '57 trad Annie opnieuw in bij de Witte Zusters, nu echter in het noviciaat van klooster Sancta Monica te Esch. Ze deed haar eerste gelofte in

augustus 1959 in aanwezigheid van haar familie. Vervolgens ging ze naar Algiers voor het internationale vormingsjaar, alles in het Frans. Daarna leerde ze Engels in Heston (Engeland) en werd ze in '61 benoemd voor Tanzania. Eerst Swahili leren in Mwanza en toen naar de missiepost in Bukumbi. Hier heeft ze 5 jaar toezicht gehad op de naaikamer, de keuken en het materieel van het ziekenhuis.

Vervolgens werkte ze 5 jaar in het Generaalat in Frascati bij Rome, het moederhuis van de Congregatie. Na familiebezoek in Canada, bleef ze nog 3 jaar in Quebec om de habijten van de Canadese zusters aan te passen aan de moderne tijd. Zowel de rokken als de sluiers werden korter.

In 1979 werd Zr Annie benoemd voor Bukavu in Oost-Congo, hier waren toen ook al rebellen actief. Eerst moest ze het Congolese Swahili leren, dit was anders dan het Tanzaniaanse Swahili, maar ze pikte de nieuwe taal snel op. Zowel in Katana en Kalima als in Kasongo heeft Annie met lokale vrouwengroepen uit de parochies gewerkt en hen jarenlang naai- en handwerkles gegeven. Ze verstond haar vak uitstekend en was heel precies en netjes. Ze kon prachtig haken en borduren en haar handen konden maken wat haar ogen zagen.

Tussen de bedrijven door ging ze regelmatig op vakantie naar Nederland of op familiebezoek in Canada. Toen het te gevaarlijk werd, moest ze Kasongo verlaten. In 2000 keerde ze terug naar Bukavu, maar op een andere plek, nl. Kadutu. Hier deed ze pastoraal werk in de parochie, maar ook leidde ze een groep gehandicapte jongeren op om - middels naaiwerk- op eigen benen te kunnen staan. Annie had heel veel geduld met deze groep en vond het fijn iets voor hen te kunnen betekenen.

In 2007 werkte ze nog twee jaar in het haar vertrouwde Kasongo, waarna ze eind 2009 definitief terugkeerde naar Nederland. Ze vond het erg moeilijk om terug te keren en was het liefst in de Congo gebleven. Maar na 50 jaar vond de Congregatie het welletjes geweest en vroegen ze haar vanwege haar leeftijd en gezondheid terug te emigreren naar Boxtel. Hier ging ze wonen in de gemeenschap van de Molenwiek, waar ook Zrs Theresia, Jo, Joanna, Johanna en Gerda woonden. In 2018 verhuisde Annie naar het Wereldhuis, het vroegere Molenweide, samen met de andere zusters van de Wiek. Vanwege toenemende somatische klachten, veroorzaakt door haar Parkinson en hoge leeftijd, verhuisde Zr Annie twee jaar geleden naar afdeling Saffier, waar ze meer zorg kreeg.

De laatste tijd had Annie steeds meer benauwdheidsklachten en moest ze regelmatig aan de zuurstof. Ook kreeg ze moeite met praten en slikken. Haar hoofd groeide steeds verder naar beneden, door het vele naaiwerk door de jaren heen, waardoor ze niet meer goed kon zien. Kortom, ze had het zwaar en voelde zich steeds oncomfortabeler. De zusters gingen nog wel naar haar toe om wat Franse teksten voor te lezen of haar naar een luisterboek of Radio Maria te laten luisteren, maar de communicatie werd steeds moeizamer. Gelukkig heeft haar nicht Wil nog op bezoek kunnen komen met de Wensambulance, dat vond ze heel fijn. Op vrijdag 21 april zijn zussen Lenie en Thea en zwager Gerard nog naar het Wereldhuis gekomen om afscheid van Annie te nemen en een klein halfuurtje nadat ze wegwaren, heeft Annie haar laatste adem uitgeblazen. Alsof het zo moest zijn.

We zijn blij dat Annie uit haar lijden is verlost en dat zij nu mag rusten in de Eeuwige Vrede bij haar Heer, aan wie zij haar hele leven heeft opgedragen. Annie, wij zullen voor je

blijven bidden. Dank voor alles wat je voor de Congregatie
gedaan hebt. Amen.

Mvd/mzola-nl/april23